

Floris en Marjan Brinkman: 'Een nieuw leven' Hoe een ernstige ziekte kan leiden tot een boeiend en verrijkend innerlijk avontuur. Uitgeverij Kirjaboek, 2014 (Ziekte van Wegener/Auto-immuunziekte/ Nierziekten/Chemo/Bijna dood ervaring/Spiritualiteit/ED/PO) Zie ook: <http://www.kirjaboek.nl>

Korte bespreking:

Boek van 91 pagina's in full color a-4 formaat uitgebracht, met prachtige schilderijen en tekst waarmee Floris samen met zijn vrouw Marjan Brinkman (tekst) in schilderijen uitbeeldt en beschrijft hoe hij de periode heeft ervaren waarin hij een ernstige nierziekte kreeg en een donornier getransplanteerd kreeg.

Bij Floris werd de auto-immuunziekte de ziekte van Wegener geconstateerd, die zijn nieren aantastte. Zes jaar lang speelde deze ziekte in zijn doeken vaak een rol, totdat een donornier zijn kwaliteit van leven ingrijpend verbeterde. Een beschrijving van het ziekteproces en de transplantatie staan in dit boek met tekst en afbeeldingen van zijn werk. Met een CV-colofon op pagina 90.

Floris op www.kirjaboek.nl : '(...) 'Waarom wil ik als schilder dat dit boekje geschreven wordt? Al acht jaar wordt m'n leven sterk gekleurd door een ernstige ziekte. Vooral de eerste zes jaren waren heel zwaar. De reden waarom ik wil dat dit verteld wordt, is dat het me ook veel heeft gebracht en nog steeds brengt. Juist door deze ziekte heb ik kunnen ontdekken dat het ondanks de angst en het lijden waar ik niet omheen kon, ook mogelijk was intens gelukkige momenten mee te maken en dat je persoonlijke ontwikkeling de kans krijgt erdoor in een stroomversnelling te raken. En hoe belangrijk het is, als zoiets je overkomt, vooral uiting te geven aan de processen waar je doorheen gaat: praat, schrijf, zing en zoals in mijn geval teken en schilder...! Deze ervaring wil ik vooral graag met u delen en ik wil u meenemen langs de schilderijen, die een beeld geven van dit proces, dat zwaar en moeilijk was en is, maar ook te mooi om alleen maar voor mezelf te houden.'

Floris

Over de schrijvers:

Floris (1946) en Marjan Brinkman zijn getrouwd, zij hebben 2 zonen, Olivier en Ruben, honden en katten en wonen al jaren in de Provence, Zuid-Frankrijk. Floris is kunstschilder, studeerde aan de Rijkskunstacademie in Amsterdam. Hij groeide op in een arbeiderdsgezin in Den Helder en exposeerde voor het eerst op zijn 18^e. Zie ook: <http://www.schilderijen1850-1950.com/Brinkman.htm> Marjan volgde diverse opleidingen o.a. de zangopleiding *Euphonie Vocale* (een therapeutische zangopleiding) en Aura reading. Ze is Floris steun en toeverlaat (zie ook pag.46).

Extra:

<http://www.trouw.nl/tr/nl/4324/Nieuws/article/detail/1172272/2009/10/24/Dit-is-de-chemo.dhtml>

Peter Henk Steenhuis : 'Dit is chemo:

(...) Een week later werd ik ziek, leed aan hevige pijnen en een verstoorde spijsvertering. Met die klachten konden de dokters in Zuid-Frankrijk, waar wij wonen, aanvankelijk weinig. Na een half jaar stelde een artsenteam in het ziekenhuis van Valence de diagnose 'ziekte van Wegener', een auto-immuunziekte die zich in allerlei organen kan manifesteren. Bij mij had de ziekte mijn beide nieren gesloopt. Er volgden vele operaties

aan mijn nieren. Na een van die operaties, ik lag net weer op de intensive care, legde mijn vrouw haar hand op mijn voorhoofd. Ineens leek het of er bergkristallen uit mijn voorhoofd kwamen, de wereld werd helder als glas en ik verliet mijn lijf. Zo'n ervaring had ik al een keer eerder meegemaakt, in 1980, toen ik een spookrijder over me heen had gehad.(...) De ziekte van Wegener is niet uit je lichaam te bannen, met medicijnen probeert men de ziekte onder controle te houden. Vorig jaar september barstte de ziekte opnieuw uit, als een vulkaan. Met spoed werd ik opgenomen in het ziekenhuis van Montpellier, ik hoestte bloed en moest gereanimeerd worden. Er volgde een hevige doodstrijd, vergelijk het met een vogeltje dat tegen het raam vliegt, voor dood op de tuinstenen ligt en dan toch weer overeind krabbelt. (...) Om de ziekte onder controle te krijgen, heb ik ook dertien chemokuren ondergaan.(...) Langzaam druppelde het gif mijn lijf in. Onbekende gevoelens overmanden me, alsof ik mijzelf niet meer in de hand had, alsof ik helemaal verbouwd werd, alsof er krachten, moleculen, cellen uit me getrokken werden en zichtbaar werden, in rood en blauw en goud en wit. En in zwarte brokstukken. (...) Daarom is die ziekte voor mij geen lijdensweg. Ik beschouw mijn ziekte eerder als een van mijn innerlijke kamers. Naast kamers waar het vuur brandt waarmee ik schilder, is er een meditatieve kamer om me in terug te trekken, en een vrolijke kamer waarin ik met mijn hoofd in de wolken loop, of meer van toepassing op onze omgeving: met mijn hoofd in de sterren loop. De ziekte is de kelder van mijn bestaan, een rare, stoffige, mistige kelder, waarin ik gedwongen af moest dalen, maar waaruit ik toch weer omhoog kon klauteren. En met een hernieuwde levenskracht: ik leef nu, ik leef geen vijftig procent maar honderd en dertig procent. Die *drive* is zichtbaar op de tachtig werken die ik afgelopen anderhalf jaar mocht maken. Een werk als 'De oerknal' zou ik voor mijn ziekte nooit gemaakt kunnen hebben. Door de ziekte is er een diepere laag in mij aangeboord. Zoals een bezoeker van mijn atelier laatst zei, terwijl hij een nieuw werk bekeek: 'Het is alsof je er langer op gekauwd hebt.'

<http://www.transplantatiestichting.nl/interviews/geschilderd-leven-voor-en-na-donornier>

(...) "Ik wil zo veel mogelijk mensen laten zien hoe belangrijk donorschap is."

(...). "Ik begreep er niks van, ik had altijd gezond geleefd. Het werd snel erger, ik werd broodmager en had veel pijn. Na talloze onderzoeken en lang aansukkelen stelde een slimme arts me de vraag: (...) de weg te wijzen naar de ziekte van Wegener, een auto-immuunziekte die één op de 40.000 mensen treft. Daarbij keert het lichaam zich tegen zichzelf. Die arts onderzocht onmiddellijk mijn nieren, en wat hij vreesde was waar: die waren helemaal kapot. Geen wonder dat ik me zo ziek voelde." (...) In zijn schilderijen verbeeldde hij zijn gedachten en gevoelens rond de ziekte, zijn bijna-doodervaringen en zijn verwondering over alles. (...) Het grootste cadeau kwam in december 2011: het telefoontje van het ziekenhuis dat er een donornier beschikbaar was. Na de operatie knapte hij snel op. "Er brak een nieuw leven aan. Ik ben erdoor veranderd. Ik zie dat het leven nog kostbaarder is dan ik altijd had vermoed. Ik ben er ook speelser en lossier door gaan schilderen. Mensen in mijn omgeving zien het ook. (...) Het is verrukkelijk om weer gewoon een plas te kunnen doen. Ik was altijd zo jaloers op mijn vrouw als zij 's ochtends lekker naar de wc ging."

(...) Al is hij een spiritueel mens, hierin is hij praktisch. "Veel mensen weten niet wat ze aan moeten met het donorschap. Ik kreeg een brief van iemand die schreef: ik wil geen donor worden, want met je orgaan geef je iemand een andere energie. Ik zie dat anders: je kunt die energie omzetten. Het lichaam is een instrument waar je na je dood niets

meer aan hebt. Maar je kunt er anderen wél nieuw leven mee geven. Dat kan ik wel van de daken schreeuwen. (...).”

Werk: <http://www.schilderijen1850-1950.com/Brinkman.htm>
<https://www.google.nl/search?q=Floris+Brinkman+schilder&tbm=isch&tbo=u&source=univ&sa=X&ei=jlTHVOmaNsX4Us3Ag1g&ved=oCDMQsAQ&biw=1366&bih=657>
<http://www.trouw.nl/tr/nl/4324/Nieuws/article/detail/1172272/2009/10/24/Dit-is-de-chemo.dhtml>